

Arrest

nr. 102 305 van 3 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U zou een sjiëtische moslim zijn afkomst van Misan. Van uw zes tot achttien jaar woonde u in Amara. Tijdens uw universitaire studies geneeskunde verbleef u in Basra. Vanaf 2007 woonde u met uw familie in Bagdad. Na uw huwelijk in januari 2010 ging u bij uw schoonfamilie in Karada wonen. U en uw echtgenoot zijn arts. U hebt in ziekenhuizen in Bagdad en Basra gewerkt. Vanaf december 2010 werkte u in het algemeen ziekenhuis van Mahawil in Babil. Uw echtgenoot werkte in het ziekenhuis van Hilla. Op 27 augustus 2011 was er een explosie met verschillende doden. De slachtoffers werden naar het ziekenhuis van Mahawil gebracht. Op het einde van de dag brachten vier broers van de Muhammadawi clan een meisje binnen. Ze eisten dat u een overlijdensakte opstelde waarin stond dat ze was overleden ten gevolge van de aanslag. U weigerde dit omdat u vaststelde dat ze al langer dood was en dat ze niet

kon zijn overleden ten gevolge van een explosie. U vermoedde dat dit meisje door haar eigen familie werd gedood omwille van een eerkwestie. Daarop zouden ze u met de dood hebben bedreigd. U verwittigde de directeur van het ziekenhuis. Hij stelde voor dat u uw echtgenoot zou bellen en zou terugkeren naar Bagdad. De dag nadien ging uw echtgenoot klacht neerleggen bij de politie in Bagdad. De dag daarna vernam u van uw vader dat de Muhammadawi clan een zeer machtige familie is en dat Karim Mahmoud Al Muhammadawi hoofd is van de clan en ex-lid van het Irakees parlement en dat hij niet ver woont van uw huis in Karada Bagdad. Op 3 september 2011 werd uw huis aangevallen door vier gemaskerde mannen gekleed in politieuniform. U was thuis met uw echtgenoot, schoonmoeder en dochter. Ze zouden jullie hebben bedreigd met een pistool. Ze zouden uw echtgenoot bewusteloos hebben geslagen, uw schoonmoeder hebben vastgebonden en u hebben verkracht. Uw dochter zouden ze hebben verbrand. Toen ze weggingen, zeiden ze dat ze u de volgende keer zouden vermoorden. Die dag zouden jullie het huis hebben verlaten. Van 3 september tot 28 september 2011 zou u ondergedoken hebben geleefd in het ziekenhuis Ibn al Nafis bij dokter (M.) in Bagdad, samen met uw echtgenoot en uw dochter. Op 28 september 2011 hebt u samen met uw dochter Irak verlaten. U zou via Turkije zijn gereisd en in België zijn aangekomen op 16 oktober 2011 waar u de volgende dag asiel aanvraagde. U weet niet waar uw echtgenoot momenteel verblijft. De laatste keer dat u iets van hem vernam, was hij in Turkije.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van u en uw dochter, een kopie van de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw echtgenoot, de werkbadge van u en uw echtgenoot, een kopie van een voedselrantsoenkaart, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van de woonstkaart van uw schoonvader, kopies van documenten in verband met uw werk in het ziekenhuis, een kopie van een brief van de artsenbond van Babil met een lijst met bedreigde artsen waarin uw naam is vermeld, een foto van een overleden arts, een brief van de artsenbond van Diyala met een lijst van bedreigde artsen (uw naam staat er niet op vermeld), een vrachtbrief van DHL, een briefje met websites over de situatie van artsen in Irak en met informatie over Karim Mahmoud al Muhammadawi.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest in Irak te worden gedood door leden van de Muhammadawi clan omdat u hebt geweigerd voor hen een valse overlijdensakte op te stellen. Er dient echter te worden vastgesteld dat ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Zo dient te worden vastgesteld dat u incoherente verklaringen hebt afgelegd over uw vervolgers. Uit uw verklaringen op het CGVS blijkt dat uw probleem is begonnen op het moment dat leden van de Muhammadawi stam u hebben bedreigd in het ziekenhuis op 27 augustus 2011 (CGVS, 22/10/2012, p.2). U wist reeds vanaf 27 augustus dat uw belagers van die stam waren en reeds toen u nog in Irak was, was u op de hoogte van de macht die deze familie heeft (CGVS 29/5/2012 p.9, 15). Dit in overweging nemend is het uitermate opmerkelijk dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft verklaard dat u vreest te worden gedood door onbekenden, door Jeish al Mehdi of door Al Qaida en met geen woord rept over de Muhammadawi clan (Vragenlijst CGVS, 24/11/2011, p.3). Daar u wist dat met welke familie u te maken had, doen dergelijke afwijkende verklaringen ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Wanneer u hiernaar werd gevraagd, antwoordde u dat de dreiging komt van mensen die machtig zijn bij de overheid. U zegt dat de Muhammadawi clan van de Al Sadr groep is. Omdat Mahawil een gebied is waar Al Qaida actief is, hebt u ook gezegd dat u Al Qaida vreest (CGVS, 29/05/2011, p.17; CGVS, 22/10/2012, p.8). Dit is geen aanvaardbare verklaring. Er mag van u worden verwacht dat u op een eenduidige manier kunt weergeven wie u nu precies vreest. Hierbij aansluitend dient te worden vastgesteld dat uw verwijzing naar de Muhammadawi clan als zijnde een clan die behoort tot de Sadr beweging eerder merkwaardig is. Over het hoofd van de clan, Karim Mahmoud al Muhammadawi, verklaart u expliciet dat zijn politieke partij "Tayer al Sadr Jeish al Mehdi" ("Sadr Beweging Mehdi Leger") heet (CGVS, 22/10/2012, p.8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat Karim Mahmoud al Muhammadawi, overigens een zeer bekende persoon in Irak (en zeker in Amara, van waar u afkomstig bent) leider is van de Irakese Hezbollah is. Hoewel uiteraard niet valt uit te sluiten dat personen van er binnen de clan personen zijn die wel bij de Sadr Beweging zijn aangesloten, doch dat u niet weet dat de partij van Karim Mahmoud al Muhammadawi Hezbollah is, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vrees tegenover deze clan, temeer daar u zelf meermaals verwijst naar Karim Mahmoud wanneer u het heeft over de macht van de clan. Er mag worden verwacht, dat u, een hoog opgeleide vrouw die verklaart bedreigd te worden door deze clan, zich beter had geïnformeerd over de

invloed van deze clan, temeer daar u steeds verwijst naar de macht die ze hebben. Dit alles is des te meer opmerkelijk daar u wel een papertje voorlegt met websites over de Muhammadawi clan, maar blijkbaar zelf niet eens de moeite gedaan om u te informeren over de (politieke) macht van deze clan. Dergelijke laconieke houding ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u zich tegenspreekt over het moment en de manier waarop u op de hoogte werd gebracht van de macht van de Muhammadawi clan. U verklaart immers dat u, op het moment dat u door hen werd bedreigd, nog nooit van deze clan had gehoord. Dit laatste is sowieso al merkwaardig te noemen daar Karim Mahmoud al Muhammadawi een legendarische figuur is in Irak. Zijn Hezbollah groep heeft veel invloed in Amarah maar ook in Basra waar ze een rol hebben gespeeld in het beslechten van de rivaliteit tussen verschillende sjiitische milities. Karim Mahmoud al Muhammadawi was bovendien lid van de Iraqi Governing Council, na de val in 2003 aangesteld door de coalitietroepen om het te leiden en nadien ook nog minister was. Dat u, die bent opgegroeid in Amara en hebt gestudeerd in Basra, deze stam niet zou kennen of hun macht niet kon inschatten op het moment van de bedreiging, wekt dan ook verbazing. Wat er ook van zij, het feit dat u zich vervolgens tegenspreekt over het tijdstip en de persoon die u dan toch op de hoogte bracht van de betekenis van deze clan, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS hebt u verklaard dat u op 27 augustus contact had met de directeur van het Mahawil ziekenhuis en dat hij u zei dat die familie zeer machtig was. Hij zou u zelfs de website van Karim Mahmoud al Muhammadawi hebben gegeven (CGVS, 29/05/2012, p.9). Uit uw verdere verklaringen blijkt dat u, na de dag van de bedreiging in het ziekenhuis, geen contact meer had met de directeur (CGVS, 29/05/2012, p.4). Volgens voorgaande verklaringen was u dus al op de hoogte van de macht en de invloed van deze clan, vóór u klacht indiende bij de politie. Tijdens het tweede gehoor verklaarde u daarentegen dat de directeur nooit iets heeft verteld over die clan (CGVS, 29/05/2012, p.4). U verklaarde dat u niet wist hoe machtig deze clan was toen u klacht ging indienen bij de politie. Uw vader zou u pas op 29 augustus 2011, de dag na het indienen van de klacht, op de hoogte hebben gebracht (CGVS, 22/10/2012, p.3). Dat u zich tegenspreekt over wie u vertelde hoe machtig de clan was, ondergraaft in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw vrees daar u hiermee ook niet eenduidig kan aangeven of u, op het moment dat u klacht ging indienen tegen deze clan bij de politie, al dan niet op de hoogte was van hoeveel invloed ze hadden op de overheid. Nochtans was dit een belangrijke afweging om te maken daar de mannen die u in het ziekenhuis hadden bedreigd, al hadden gezegd dat ze invloed hadden op de overheid en dat de politieagenten in het ziekenhuis dit ook hadden bevestigd. Bovendien dient te worden vastgesteld dat u geen begin van bewijs kunt voorleggen in verband met deze klacht.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken, toen er werd gevraagd naar de oorzaak van uw vrees, met geen woord hebt gerept over het incident dat aanleiding had gegeven tot uw problemen, namelijk de valse overlijdensakte die u op 27 augustus moest opstellen voor de Muhammadawi clan. U hebt verklaard dat gewapende milities, toen ze uw huis op 3 september 2011 binnen vielen, eisten dat u en uw echtgenoot het land zouden verlaten omdat jullie als arts werkten. U haalt slechts in algemene termen aan dat dokters worden gevisieerd door gewapende bendes en dat er soms problemen waren met overlijdensaktes. Zelfs toen er u werd gevraagd hoe de gewapende milities wisten dat u een arts was, hebt u niet gesproken over de bedreiging in het ziekenhuis op 27 augustus 2011 (Vragenlijst CGVS, p.3). Dat u dergelijke essentiële informatie niet hebt vermeld, wekt verbazing en ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw vrees. Er mag van u toch worden verwacht dat u de oorzaak van uw vlucht uit uw land, zou vermelden wanneer u hiernaar werd gevraagd op het moment dat u bescherming kwam vragen bij de Belgische autoriteiten. Uw verklaring dat er niet genoeg tijd was om dit te vermelden en dat het de waarheid is dat ze u bedreigden omdat u als arts werkte omdat u ander geen overlijdensakte zou kunnen opstellen, kan niet overtuigen (CGVS, 22/10/2012, p.6). Er werd u op de DVZ immers wel expliciet gevraagd hoe de milities wisten dat u als arts werkte waarbij u de gelegenheid kreeg dit incident aan te halen.

Verder U spreekt zich bovendien tegen over of u nog contact had met iemand in die periode. Zo verklaarde u tijdens het tweede gehoor op het CGVS uitdrukkelijk dat u en uw echtgenoot niemand contacteerden in die periode (CGVS, 22/10/2012, p.7). Tijdens het eerste gehoor op het CGVS hebt u daarentegen verklaard dat u uw schoonvader contacteerde via dokter (M.) en dat jullie via hem over de situatie vroegen. Daarbij verklaarde u dat u in die periode via de telefoon van (M.) belde (CGVS, 29/05/2012, p.4). Dat u niet eenduidig kan aangeven of u zich informeerde omtrent uw situatie in de periode dat u ondergedoken was, doet verder twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Dat u zich, sinds uw vertrek uit Irak, niet heeft geïnformeerd over uw situatie, doet alleen maar verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Ondanks het feit dat u nog contact

heeft met uw ouders, heeft u hen niet gevraagd of uw belagers u nog zijn komen zoeken bij u thuis of in het ziekenhuis, of dat het ziekenhuis nog problemen heeft gekend met uw belagers (CGVS 22/10/2012 p.9). Dergelijke informatie is nochtans van essentieel belang om uw situatie correct te kunnen inschatten. Dat u hier niet naar zou vragen, doet in ernstige mate twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

Uit bovenstaande moet worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u ingeroepen vluchtrelaas.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat uw verwijzing naar de algemene situatie voor dokters in Irak niet voldoende aantoont dat u persoonlijk wordt gevisieerd zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Informatie waarover het CGVS beschikt, stelt weliswaar dat dokters slachtoffer kunnen worden van vervolging, doch stelt niet dat de situatie dusdanig ernstig is dat elke dokter een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. Dit blijkt bevestiging te vinden in uw verklaringen dat u sinds 2009 als dokter hebt gewerkt zonder noemenswaardige problemen te ondervinden. De enige problemen die u vóór 27 augustus 2011 zou hebben meegemaakt, waren beledigingen wanneer u een overlijdensakte weigerde op te stellen. Ook uw echtgenoot, die eveneens als arts werkte, zou geen persoonlijke bedreigingen hebben ontvangen. Daar de enige persoonlijke vervolgingsfeiten die u aanhaalt, niet geloofwaardig zijn, slaagt u er dus niet in een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen dat u de laatste jaren in Bagdad (Centraal-Irak) hebt gewoond, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus

meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt, zijn niet in staat bovenstaande appreciatie om te buigen. De identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van u en uw dochter, de kopie van de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw echtgenoot, de werkbadge van u en uw echtgenoot, de kopie van een voedselrantsoenkaart, de kopie van uw huwelijksakte, de kopie van de woonkaart van uw schoonvader en de kopies van de documenten in verband met uw werk in het ziekenhuis bevestigen uw identiteit, uw herkomst en uw profiel van arts, hetgeen hier niet in twijfel wordt getrokken. De brief van de artsenbond van Babil met een lijst met bedreigde artsen waarin uw naam is vermeld, is een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld en die bijgevolg slechts een beperkte bewijswaarde heeft. Bovendien dienen documenten gepaard te gaan met coherente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. De foto van de overleden arts, de brief van de artsenbond van Diyala en het briefje met websites over de situatie van artsen in Irak en met informatie over Karim Mahmoud al Muhammadawi doen geen uitspraak over uw persoonlijke asielrelaas. De vrachtbief van DHL stelt louter dat u post kreeg van uw moeder vanuit Bagdad, hetgeen bevestigt dat u nog contacten hebt in Irak en u dus in staat zou moeten zijn om te informeren naar de huidige stand van zaken in verband met de bedreigingen door de Muhammadawi clan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt dat de nota's zoals gemaakt door de dossierbehandelaar zich slechts met grote moeite laten lezen, dat deze een doorlopende tekst zijn en dat hierin amper leestekens worden gebruikt. Bovendien staan in bijna elke zin grammaticale fouten, worden zinsconstructies omgedraaid en zijn ettelijke woorden weggelaten. Dergelijke onsamenhangende en vaak onleesbare weergave van het interview is in strijd met het gehoorhandvest van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). De nota's zijn volgens verzoekster niet begrijpelijk, wat de studie en beoordeling van het dossier bemoeilijkt, aanleiding kan geven tot onduidelijkheid en vergissingen en het onmogelijk maakt een duidelijk en volledig beeld te vormen van haar verklaringen. Zij vraagt de bestreden beslissing te vernietigen zodat een nieuw gehoor kan worden afgenomen.

2.2. Dat de gehoorverslagen van het CGVS onleesbaar en onmogelijk te begrijpen zijn mist, zo blijkt uit een eenvoudige lezing van deze gehoorverslagen, feitelijke grondslag (administratief dossier, stukken 4 en 8). Verzoekster stipt in dit kader weliswaar met recht aan dat bepaalde passages van deze gehoorverslagen weinig leestekens bevatten en dat hierin een aantal grammaticale fouten voorkomen, doch deze euvels zijn niet van aard dat de gehoorverslagen dermate zijn aangetast dat zij onleesbaar en niet te begrijpen zijn. De gehoorverslagen zijn getypt en derhalve perfect leesbaar. Bovendien betreffen het, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, geenszins doorlopende teksten doch zijn de gehoorverslagen opgemaakt in een eenvoudige en duidelijke lay-out en zijn de opeenvolgende vragen en antwoorden hierdoor duidelijk van elkaar te onderscheiden. De gehoorverslagen laten bijgevolg wel degelijk toe een goed beeld te krijgen van haar verklaringen. Verzoekster laat bovendien na ook maar enigszins *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze de weergave van haar gezegden in de gehoorverslagen zou afwijken van haar werkelijke verklaringen. Zij toont niet aan de hand van concrete elementen aan dat of welke van haar verklaringen niet of foutief zouden zijn neergeschreven en onderbouwt evenmin hoe dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

2.3. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48, 49, 57/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève

van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 1, (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verwijst inzake de incoherentie omtrent haar vervolgers voorafgaandelijk naar het schrijven dat haar raadsman per fax overmaakte aan het CGVS op 28 mei 2012 en waarin werd aangegeven dat zij niet tevreden was met het verloop van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 24 november 2011. In deze fax wordt verwezen naar het feit dat verzoekster de indruk had dat er een snelle afhandeling plaatsvond van dit interview. Bovendien was er een tolk uit Syrië aanwezig wiens dialect verschilde, hetgeen aanleiding gaf tot verkeerde/onjuiste vertalingen. Voorts werden in de fax een aantal correcties en nuanceringen op de vragenlijst weergegeven.

Verder geeft verzoekster aan reeds tijdens het eerste gehoor bij het CGVS te hebben uitgeklaard dat zij verklaarde te vrezen te worden gedood door Al Qaeda (AQI) of het Mehdi-leger (JAM) omdat zij werd bedreigd door machtige lieden die steun genoten van de politie. Zij werd niet enkel bedreigd door de Muhammadawi clan maar ook door de politie en verklaarde vanuit deze optiek JAM te vrezen. Tevens verwoordde zij een vrees ten aanzien van AQI omdat deze beweging in het gebied actief is. Zij vergiste zich en heeft deze vergissing reeds bij het CGVS aangegeven. Verder wijst verzoekster erop dat het in het Iraakse landschap niet eenduidig is wie zij diende te vrezen. Zij werd bedreigd door zowel de Muhammadawi clan als de politie, waarvan zij niet weet tot welke groepering deze behoren. Daarom beperkte zij zich bij de DVZ tot een algemeenheid.

Omtrent haar verklaringen over de politieke aanhorigheid van het hoofd van de Muhammadawi clan stelt verzoekster enkel te hebben verklaard wat zij over deze persoon vernam. Zij was nooit geïnteresseerd in politiek en het is niet omdat zij geneeskunde studeerde dat zij op de hoogte is van het steeds veranderende politieke landschap in Irak. Haar vader verbood haar over politiek te spreken en zij legde zich louter toe op haar studies en haar job. Verzoekster deed geen opzoeken naar de macht van de Muhammadawi clan uit vrees voor problemen voor haar familie en omdat zij vreesde dat haar verkrachting aan het licht zou komen met een verstoting tot gevolg. Bovendien zou het geen verschil hebben gemaakt indien zij zich informeerde gezien de Muhammadawi clan banden met de politie had aangetoond en zij de bedreiging ernstig nam.

Verzoekster stelt dat zij op voorhand nog nooit van deze clan had gehoord omdat zij niet geïnteresseerd was in politiek en het politieke landschap voortdurend veranderde. Inzake het moment en de wijze waarop zij over de macht van de Muhammadawi clan op de hoogte werd gebracht betoogt verzoekster dat zich tijdens het eerste gehoor bij het CGVS een vergissing voordeed. Zij had inderdaad contact met de directeur van het ziekenhuis doch deze raadde haar slechts aan haar man te contacteren en Bagdad te verlaten. Zij verstond tussen de regels dat de familie machtig was doch het was haar vader die haar de ware toedracht en de website over de clan verstreekte.

Verzoekster kan geen bewijs bijbrengen van de klacht bij de politie omdat haar vader bij de politie werd weggestuurd toen deze hierom ging vragen.

Dat verzoekster bij de DVZ met geen woord repte over de valse overlijdensakte die zij voor de Muhammadawi clan moest opstellen wijt zij aan de korte duur van het interview. Zij vermeldde de reden van haar vertrek, met name de inval door de politie op 3 september 2011. De bedreigingen door de Muhammadawi clan brachten haar niet ertoe het te verlaten nu zij klacht indienden en dachten dat zich geen verdere problemen zouden voordoen. Daarom vermeldde zij slechts de inval in haar woning.

Verzoekster betoogt dat zich inzake de contacten die zij en haar man hadden wanneer zij ondergedoken zaten een vergissing voordeed, meer bepaald tijdens het tweede gehoor bij het CGVS. Zij hield vol dat zij contact hadden met de buitenwereld via dr. M. Bovendien meent zij zich te herinneren dat tijdens het tweede gehoor werd gevraagd of zij nog contacten hadden met iemand met uitzondering van M.

Dat zij zich na haar vertrek uit Irak niet meer informeerde over haar problemen wijt verzoekster aan het gegeven dat zij vreesde voor de veiligheid van haar familie en dat zij vreesde dat haar familie op de hoogte zou komen van haar verkrachting en zou verstoten.

Verder betoogt zij dat het CGVS onzorgvuldig is geweest nu uit diverse bronnen, zoals aangehaald in het verzoekschrift, blijkt dat de algemene situatie voor dokters in Irak wel degelijk van die aard is dat alle dokters worden geviseerd en reden hebben voor hun leven te vrezen.

Aangaande de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, wijst verzoekster erop dat het CGVS de beslissing baseerde op documenten die dateren van 5 januari 2012 en van juli 2012. Uit de in het verzoekschrift geciteerde recentere informatie van december 2012 blijkt dat de algehele situatie in Irak verslechterd is. Het risicoprofiel als dokter, in combinatie met de situatie van algehele onveiligheid, maakt dat de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

Verzoekster stipt nog aan dat uit de verhoorverslagen blijkt dat zij niet omtrent alle punten werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in haar verklaringen. Zij had dan ook niet de kans bepaalde verklaringen recht te zetten of te verduidelijken zodat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige en redelijke wijze werd genomen. Dit is in strijd met het gehoorhandvest van het CGVS.

2.4.1. Artikel 48 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”*. Verzoekster beargumenteert niet *in concreto* hoe het voornoemde, op algemene wijze geformuleerde artikel door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.4.2. Verzoekster preciseert evenmin welke bepaling van artikel 49 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd, zodat ook de schending van dit artikel niet dienstig wordt aangevoerd.

2.4.3. Verzoekster laat tevens na te duiden welke bepaling van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet zij geschonden acht en geeft evenmin aan op welke wijze dit zou zijn gebeurd.

2.4.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing, die hierin in duidelijke bewoordingen zijn opgenomen, kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.4.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster baseert onderhavige asielaanvraag blijkens haar verklaringen bij het CGVS en het niet-betwiste feitenrelaas in de bestreden beslissing op een vrees jegens de Muhammadawi clan omwille van haar weigering om een overlijdensakte met foutieve informatie op de maken.

De geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas wordt echter op fundamentele wijze ondermijnd doordat zij noch over haar weigering een overlijdensakte op te maken voor de Muhammadawi clan, noch over het feit dat zij door deze clan werd vervolgd met enig woord repte in de vragenlijst (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst). Zij stelde, wanneer haar gevraagd werd wat zij precies vreesde bij een terugkeer naar haar land van herkomst, integendeel slechts op algemene wijze: *“Ik vrees gedood te worden door onbekenden, door Jeich Al-Mahdi of Al-Qaida”*, verwees louter algemeen naar de problemen die dokters ondervinden in Irak en naar het gegeven dat er soms problemen ontstonden met de overlijdensakten van landgenoten en vermeldde slechts dat *“gewapende militieën”* haar huis binnenvielen op 3 september 2011.

Verzoekster erkent de voormelde frappante omissies in het onderhavige verzoekschrift. Zij tracht deze ten onrechte te vergoelijken door te verwijzen naar de korte duur van het interview tijdens hetwelk de vragenlijst werd opgesteld. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, moet worden aangenomen dat verzoekster dermate essentiële elementen als de oorzaak van haar problemen en het gegeven dat zij werd belaagd door de machtige Muhammadawi clan zou hebben vermeld indien deze daadwerkelijk hadden plaatsgevonden. Bovendien liet zij deze elementen niet enkel onvermeld, doch verklaarde zij tevens uitdrukkelijk dat zij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met haar autoriteiten of medeburgers.

Dat verzoekster zowel werd bedreigd door de Muhammadawi clan als door de politie, dat de politie binnenviel op 3 september 2011, dat dit incident de rechtstreekse aanleiding was voor haar vertrek en dat zij vanuit deze optiek stelde te vrezen voor JAM en algemeen bleef, kan geenszins worden aangenomen. Nog daargelaten dat dit niet kan verklaren waarom zij in de vragenlijst nergens melding maakte van haar specifieke vrees ten aanzien van de Muhammadawi clan, gaf zij bij het CGVS immers zelf aan dat de inval in haar woning op 3 september 2011 zeker iets te maken had met haar weigering om een overlijdensakte op te maken voor deze clan en stelde zij dat het duidelijk was dat de mannen die haar huis binnenvielen hoorden bij diegene die haar in het ziekenhuis eerder bedreigden (administratief dossier, stuk 4, p.6; stuk 8, p.16). Verder kan het niet ernstig worden genomen dat verzoekster, louter omdat deze beweging in haar regio actief is, per vergissing zou hebben aangegeven AQI te vrezen. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij duidelijke en eenduidige verklaringen aflegt omtrent de actoren van haar vervolging.

Op basis van de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 18) en verzoeksters verklaringen (administratief dossier, stuk 4, p.6-8; stuk 8, p.17) wordt in de bestreden beslissing verder met recht opgemerkt dat (i) het niet aannemelijk is dat verzoekster vooraleer zij met deze clan problemen kende, nog nooit van de Muhammadawi clan zou hebben gehoord; (ii) verzoekster merkwaardige verklaringen aflegde omtrent de politieke aanhorigheid van deze clan en het hoofd van deze clan, daar waar zij beweerde dat deze clan, net als het hoofd ervan, behoort tot de Sadr-beweging, stelde dat het hoofd van de clan zijn politieke partij ‘Tayer al Sadr Jeish al Mehdi’ heet en niet bleek te weten dat deze persoon, die nochtans zeer bekend is in Irak, de leider is van het Iraakse Hezbollah. Dat verzoekster niet geïnteresseerd was in het steeds veranderende politieke landschap, angst had voor het welzijn van haar familie en vreesde voor een eventuele verstoting, kan haar vergaande onwetendheid niet verklaren. Redelijkerwijze kon worden verwacht dat zij zich, te meer gelet op haar hoogopgeleide profiel, toch enigszins zou hebben geïnformeerd aangaande de macht van de Muhammadawi clan indien zij daadwerkelijk door deze clan werd vervolgd. Dat zij naliet dit te doen klemt overigens nog des te meer daar zij, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, zelf wel steeds verwijst naar de macht van deze clan ter ondersteuning van haar vrees en een papiertje voorlegde met websites over deze clan.

Verzoekster legde voorts tegenstrijdige verklaringen af aangaande de wijze waarop zij zou hebben vernomen dat de Muhammadawi clan een machtige clan was. Aanvankelijk stelde zij dat zij contact had met de directeur van het ziekenhuis en preciseerde zij: *“(…) die zei dat die familie zeer machtig is hoofd van familie is Karim Mahoud en ex-lid van Irakees parlement en die woont niet ver van ons huis in Karada hij gaf zelf zijn website”* (administratief dossier, stuk 8, p.9). Later verklaarde zij echter dat het haar vader was die haar deze dingen vertelde, beweerde zij dat de directeur van het ziekenhuis haar slechts zei dat zij haar man moest bellen en ontkende zij uitdrukkelijk dat de directeur iets over de

Muhammadawi clan of de macht van deze clan vertelde (administratief dossier, stuk 4, p.3-4; stuk 8, p.15). Dat zich tijdens het eerste gehoor een vergissing zou hebben voorgedaan, kan, gelet op verzoeksters hoger aangehaalde, duidelijke verklaringen, niet worden aangenomen. Deze verklaringen zijn niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de nuanceringen die verzoekster hieraan *post factum* tracht aan te brengen.

Verzoekster brengt bovendien niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van haar voorgehouden reisweg naar België, en dit ondanks dat zij Irak op legale wijze en per vliegtuig zou hebben verlaten. Dit vormt een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van haar verklaringen, te meer daar zij omtrent haar reis vage verklaringen aflegde daar waar zij niet kon preciseren met welke vliegtuigmaatschappij zij Irak verliet en evenmin kon preciseren via welke landen zijn vervolgens vanuit Turkije naar België reisde (administratief dossier, stuk 14, verklaring, nr.21, 35).

Daarenboven heeft verzoekster nagelaten zich te informeren omtrent de evolutie van haar problemen en haar situatie in haar land van herkomst. Uit haar verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt immers dat zij, ondanks dat zij nog in contact stond met haar familie in Irak, zich niet bevroeg over haar belagers (administratief dossier, stuk 4, p.8-9). Verzoekster tracht deze nalatigheid ten onrechte te vergoelijken. Nog daargelaten dat niet kan worden ingezien hoe het gegeven dat zij zich hieromtrent zou bevragen tot gevolg zou (kunnen) hebben dat haar familie op de hoogte zou komen van de feiten die zij onderging of verdere problemen zou kennen, kan de vrees dat dit zou gebeuren niet verklaren waarom zij zich ter zake niet nader informeerde. Het betreft immers informatie die van primordiaal belang is om haar aangevoerde vrees voor vervolging correct te kunnen inschatten. Redelijkerwijze kan dan ook worden verwacht dat zij ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich op de hoogte te stellen van de evolutie van haar problemen en situatie. Dat zij, ondanks dat zij de mogelijkheid hiertoe had, naliet dit te doen, getuigt van desinteresse voor haar beweerde problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar verklaarde vrees.

Waar verzoekster aanstipt dat uit de gehoorverslagen blijkt dat zij niet omtrent alle punten werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in haar verklaringen en daardoor niet de kans kreeg bepaalde verklaringen recht te zetten of te verduidelijken, dient te worden opgemerkt dat het feit dat zij niet met de tegenstrijdigheden werd geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het gehoor zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoekster als enige persoon in principe wel kan weten wat zij eerder heeft verklaard. Verzoekster toont te dezen geenszins aan dat de tegenstrijdigheden zoals aangehaald in de bestreden beslissing en waarmee zij niet werd geconfronteerd reeds werden vastgesteld tijdens de gehoren bij het CGVS.

Inzake de verwijzing naar haar profiel als arts en naar informatie omtrent de situatie van artsen in Irak, dient te worden opgemerkt dat deze informatie van algemene aard is en op zichzelf niet kan volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst persoonlijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd omwille van haar beroep. Uit deze informatie en uit de informatie die dienaangaande is opgenomen in het administratief dossier (stuk 18) blijkt weliswaar dat artsen een verhoogd risico lopen om aldaar te worden geïsoleerd, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat het risico dermate groot is dat verzoekster als arts ingevolge een loutere aanwezigheid in haar land van herkomst daadwerkelijk problemen riskeert. Daar blijkens het voorgaande geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die zij zou hebben ondervonden in haar land van herkomst, toont zij derhalve niet *in concreto* aan dat zij louter omwille van haar profiel als arts dreigt te worden geïsoleerd en vervolgd bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

Verzoekster laat de bestreden motivering inzake de door haar neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 17) volledig ongemoeid. Daar zij de concrete motieven ter zake betwist noch weerlegd blijven deze onverminderd overeind en worden zij door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4.7. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van haar asielrelaas en haar profiel als arts, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.4.6. gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster kan voorts niet worden gevolgd in haar betoog inzake de algemene veiligheidssituatie in haar regio van herkomst. Zij stipt weliswaar met recht aan dat zich nog veiligheidsincidenten voordoen doch bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet moeten diverse objectieve elementen in ogenschouw worden genomen. Uit de omstandige en gedetailleerde landeninformatie in het administratief dossier (stuk 18), waarin de veiligheidssituatie in verzoeksters regio van herkomst uitgebreid en nauwgezet wordt geanalyseerd en waarbij terdege rekening wordt gehouden met het gegeven dat aldaar nog veiligheidsincidenten voorkomen, blijkt dat deze incidenten eerder doelgericht van aard zijn en dat, de diverse objectieve elementen (het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken,...) in acht genomen, de situatie niet van aard is dat zij beantwoordt aan het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De door verzoekster aangehaalde informatie doet aan het voorgaande geen afbreuk. Uit deze informatie kan niet worden afgeleid dat de situatie in haar regio van herkomst sedert het ogenblik waarop de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier werd opgesteld, dermate zou zijn gewijzigd dat deze zou beantwoorden aan de criteria zoals gesteld in het voornoemde wetsartikel. Dit alles vindt overigens bevestiging in het gegeven dat verzoeksters familie nog in haar regio van herkomst vertoeft, zij nog met deze familie in contact staat en in hun hoofde geen melding maakte van problemen ingevolge de veiligheidssituatie aldaar (administratief dossier, stuk 4, p.8-9; stuk 8, p.3; stuk 14, verklaring, nr.11-13, 30). Verzoekster toont, gelet op het voormelde, niet aan dat zij ingevolge haar loutere aanwezigheid een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS